

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 544

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 august 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 938 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-3	creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională	5-7
Decizia nr. 941 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 alin. (2) lit. n) și alin. (4) lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147 ³ , art. 156, art. 156 ¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	3-5	Decizia nr. 945 din 6 iulie 2010 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	7-8
Decizia nr. 942 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.866. — Ordin al ministrului dezvoltării regionale și turismului pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile și metodologia pentru eliberarea licenței și brevetului de turism	9-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 938

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laco del Garda” din Arad în Dosarul nr. 5.724/55/2009 al Judecătoriei Arad.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.724/55/2009, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Laco del Garda” din Arad cu prilejul soluționării unei plângeri formulate împotriva Procesului-verbal de contravenție nr. 013.517 din 23 aprilie 2009, întocmit de întimatul Inspectoratul Teritorial de Muncă Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate contravin art. 41 și art. 135 alin. (2) din Constituție. Astfel, arată că se îngreădește dreptul la muncă al cetățenilor și se creează o discriminare, deoarece angajatorul este pus în situația să încheie contractul de muncă în prima zi în care salariatul se prezintă la muncă, fără să i se dea dreptul de a efectua o perioadă de probă. În același timp, arată că nu i se poate impune angajatorului să angajeze persoanele care printr-un acord tacit sunt de acord nu să lucreze, ci să ajute benevol la sediu un patron.

Judecătoria Arad consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența Curții Constituționale, prin deciziile nr. 665/2006 și nr. 1.003/2009, consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 16 alin. (1): *„Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.”;*

— Art. 276 alin. (1) lit. d): *„(1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

d) stipularea în contractul individual de muncă a unor clauze contrare dispozițiilor legale, cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;”;

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin următoarelor texte din Constituție: art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii și art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție și susțineri asemănătoare celor din prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 448 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 28 septembrie 2005, a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, reținându-se, în esență, că încheierea contractului individual de muncă reprezintă o garanție a asigurării siguranței și stabilității raporturilor de muncă, întrucât stabilește toate elementele necesare pentru cunoașterea condițiilor de desfășurare și de încetare a raportului de muncă, drepturile, obligațiile și răspunderile ambelor părți. Existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. De asemenea, Curtea a reținut că încheierea în formă scrisă a acestui contract este în interesul ambelor părți, în situația apariției unui litigiu. În concluzie, s-a statuat că „prevederea obligației încheierii

contractului individual de muncă, în formă scrisă, precum și sancționarea neîndeplinirii acestei obligații legale nu îngrădesc în niciun fel exercițiul dreptului la muncă și, cu atât mai puțin, libertatea comerțului”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laco del Garda” din Arad în Dosarul nr. 5.724/55/2009 al Judecătoriai Arad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 941

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 alin. (2) lit. n) și alin. (4) lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 pct. 2 lit. n) și pct. 4 lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telex” — S.R.L. Ploiești în Dosarul nr. 447/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 447/42/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 pct. 2 lit. n) și pct. 4 lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telex” — S.R.L. Ploiești într-o cauză având ca obiect anularea unor acte administrativ-fiscale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că organele fiscale încalcă, în mod flagrant, competența instanțelor judecătorești, întrucât textul de lege criticat le dă posibilitatea să califice caracterul economic sau nu al unei tranzacții încheiate de un operator economic. Totodată, se arată că reglementarea impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, precum și obligativitatea plății taxei pe valoare adăugată încalcă principiul egalității, întrucât interesul privat este sacrificat în dauna celui public. În fine, se arată că o persoană înregistrată ca plătitoare de taxă pe valoare adăugată nu poate solicita și raporta soldul negativ al taxei plătite ulterior formulării unei cereri de rambursare a acesteia, ceea ce echivalează cu o confiscare abuzivă a bunurilor proprietate privată.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Codul fiscal

este întemeiată, întrucât dacă posibilitatea organului fiscal să interpreteze convențiile părților într-un mod în care să reflecte conținutul economic al acestora, contrar voinței părților. Totodată, se arată că reprezentanții organului fiscal nu au competența de a interpreta o convenție încheiată. Cu privire la excepția de neconstituționalitate ce privește celelalte texte legale, se apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 alin. (2) (și nu pct. 2, cum, în mod eronat, menționează autorul excepției) lit. n) și alin. (4) (și nu pct. 4) lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare. Aceste dispoziții legale vizează regulile generale privind calculul profitului impozabil, veniturile neimpozabile, cheltuielile, pierderile fiscale, veniturile impozabile din România, baza de impozitare pentru livrările de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării, veniturile impozabile obținute din România de către nerezidenți, sfera de aplicare a dreptului de deducere, rambursările de taxă către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, evidența operațiunilor, perioada fiscală și corectarea documentelor.

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterii în stat, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, art. 135 privind economia și art. 136 alin. (5) privind proprietatea. Sunt invocate și prevederile art. 7 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la legalitatea incriminării și la interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Critica de neconstituționalitate referitoare la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 este neîntemeiată. Nemulțumirea autorului excepției pornește de la faptul că, prin efectul textului de lege criticat, organul de inspecție fiscală nu a calificat unele tranzacții pe care operatorul economic le-a făcut drept tranzacții cu scop economic și, astfel, le-a considerat cheltuieli nedeductibile, ceea ce a avut efect direct asupra cuantumului impozitului care trebuia prelevat. Or, de esența unei inspecții este chiar verificarea și controlul legalității actelor cu incidență fiscală ale operatorului economic controlat, în caz contrar, s-ar ajunge la situația ca inspecția fiscală să consemneze numai

ceea ce operatorul economic în cauză îi pune la dispoziție, fără a avea nicio putere de decizie și apreciere asupra actelor controlate. Desigur, în cadrul inspecțiilor realizate, organul fiscal trebuie să manifeste bună-credință, mai ales că, datorită specificului materiei, stabilirea unor criterii rigide și stricte nu este de dorit.

În viziunea autorului excepției, instanța de judecată ar trebui să preia acest rol al inspecției fiscale, ceea ce *per absurdum* ar însemna transformarea instanței de judecată într-un organ de inspecție fiscală. O atare ipoteză este inacceptabilă din moment ce rolul esențial al instanței de judecată, în cadrul contenciosului fiscal, este verificarea actelor administrativ-fiscale întocmite (a se vedea art. 205 și următoarele din Codul de procedură fiscală).

În aceste condiții, nu se poate reține, în niciun fel, încălcarea art. 1 alin. (4) și art. 124 alin. (2) din Constituție.

2. Dispozițiile art. 19, art. 20, art. 21 alin. (2) lit. n) și alin. (4) lit. d), e), g) și l) și art. 26 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt criticate prin prisma faptului că reglementarea impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, precum și obligativitatea plății taxei pe valoare adăugată încalcă principiul egalității, întrucât interesul privat este sacrificat în dauna celui public. Or, Curtea, în mod constant, a stabilit în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 1.637 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, că „principiul egalității privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice, iar nu egalitatea de tratament juridic între cetățeni și autoritățile publice (de exemplu, Decizia nr. 77/1997 și Decizia nr. 322/1997)”. Curtea a reținut că „în dreptul fiscal întotdeauna o parte este statul (prin organul fiscal), iar raporturile juridice care se constituie în sfera dreptului fiscal țin de dreptul public, astfel încât situația juridică a statului nu se poate compara cu cea a altor creditori de drept privat”. Raportând aceste considerente de principiu la cauza de față, se constată că statul, în materie fiscală, are deplină legitimitate constituțională, în temeiul art. 56 și art. 139 din Constituție, să stabilească impozite și taxe. Critica de neconstituționalitate vizează tocmai reglementarea unor obligații fiscale în sarcina persoanelor juridice, ceea ce nu este decât o expresie a textelor constituționale de referință mai sus menționate.

De asemenea, nu se poate face o comparație bazată pe principiul egalității între competențele unei autorități publice și drepturile unei persoane de drept privat. Așadar, art. 16 din Constituție nu este incident în cauză.

Critica de neconstituționalitate ce vizează art. 135 din Constituție nu este motivată, astfel încât Curtea *ex officio* nu se poate substitui părții care a ridicat excepția pentru a o motiva.

3. De asemenea, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate ce vizează art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este neîntemeiată. Normele criticate sunt norme tehnice puse la îndemâna autorităților fiscale prin care se prevede procedura de rambursare a taxei pe valoare adăugată, iar chestiunile ridicate de autorul excepției își găsesc rezolvarea chiar în textele de lege criticate. Prin urmare, mai degrabă se ridică aspecte de interpretare a legii, însă aceste chestiuni nu intră în competența Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1), art. 19, art. 20, art. 21 alin. (2) lit. n) și alin. (4) lit. d), e), g) și l), art. 26, art. 115, art. 137, art. 145, art. 147³, art. 156, art. 156¹ și art. 159 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telex” — S.R.L. Ploiești în Dosarul nr. 447/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 942

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de Liviu Constantin Balaur și alții în Dosarul

nr. 3.300/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.300/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța**

Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de Liviu Constantin Balaur și alții într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care cererea acestora de acordare a unor sporuri salariale convenite altor categorii socio-profesionale a fost respinsă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează sfera funcționarilor publici cărora li se acordă anumite sporuri.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția ce privește art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 este inadmisibilă, întrucât textul legal criticat a fost abrogat. Totodată, se arată că art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2007, și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 30 ianuarie 2006, care au următorul cuprins:

— Art.15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007:
„(1) Sporul de confidențialitate se acordă funcționarilor publici din aparatul de lucru al Guvernului în cuantum de până la 15% din salariul de bază, precum și funcționarilor publici din cadrul Administrației Prezidențiale, Consiliului Național pentru

Studierea Arhivelor Securității, Ministerului Afacerilor Externe, Ministerului Integrării Europene, direcțiilor subordonate ministrului delegat pentru comerț din cadrul Ministerului Economiei și Comerțului, Consiliului Legislativ.”

— Art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006:
„(1) Pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul/avizul de securitate deținut, cadrele militare în activitate, funcționarii publici cu statut special, militarii angajați pe bază de contract și personalul civil din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională beneficiază de un spor lunar de până la 15% din solda lunară, respectiv din salariul de bază, cu încadrarea în limitele bugetelor aprobate.”

Autorii excepției susțin că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 au fost abrogate prin prevederile art. 48 alin. (1) pct. 13 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Sistemul de salarizare a fost reasezat prin legea menționată, astfel încât soluția legislativă criticată nu se mai regăsește în noua reglementare legală. În consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 a devenit inadmisibilă.

II. Excepția de neconstituționalitate ce vizează art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 este inadmisibilă, întrucât autorii excepției critică textul de lege prin prisma unei omisiuni legislative, în sensul că și categoria de funcționari publici din care fac parte ar trebui să beneficieze de sporul de confidențialitate acordat cadrelor militare în activitate, funcționarilor publici cu statut special, militarilor angajați pe bază de contract și personalului civil din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.

Deși Curtea, prin Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 28 mai 2010, a statuat că viciul de neconstituționalitate sesizat, chiar dacă îmbracă forma unei omisiuni legislative, „nu poate fi ignorat, deoarece o atare omisiune este cea care generează, *eo ipso*, încălcarea dreptului constituțional [...]”, în cauza de față o eventuală omisiune legislativă nu are relevanță constituțională, din moment ce sporurile sau adaosurile la salariu nu se circumscriu vreunui drept fundamental cuprins în Constituție. În lipsa relevanței constituționale, nu este de competența Curții Constituționale să complinească o eventuală omisiune legislativă, ci a legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, excepție ridicată de Liviu Constantin Balaur și alții în Dosarul nr. 3.300/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 945

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție invocată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 338/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 338/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție invocată de Gheorghe Alexa într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât diferă de textul transpus al art. 3 din Directiva Consiliului 2000/78/CE și, în consecință, subiect activ al faptelor de discriminare poate fi orice persoană fizică sau juridică, publică sau privată, indiferent de atribuții sau obiectul de activitate, iar, în ceea ce privește instituțiile publice, numai cele cu atribuții în domeniile de activitate enumerate de art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Or, sub incidența art. 3 din directiva menționată intră numai persoanele fizice sau juridice, publice sau private, și instituțiile publice, cu atribuții în domeniile de activitate enumerate.

De asemenea, textul de lege criticat extinde sfera competențelor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care se suprapun astfel cu atribuțiile puterii

judecătorești, din moment ce Consiliul poate sancționa contravențional săvârșirea unei fapte de discriminare.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal apreciază că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum și instituțiilor publice cu atribuții în ceea ce privește:

a) condițiile de încadrare în muncă, criteriile și condițiile de recrutare, selectare și promovare, accesul la toate formele și nivelurile de orientare, formare și perfecționare profesională;

b) protecția și securitatea socială;

c) serviciile publice sau alte servicii, accesul la bunuri și facilități;

d) sistemul educațional;

e) asigurarea libertății de circulație;

f) asigurarea liniștii și ordinii publice;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție invocată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 338/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

g) alte domenii ale vieții sociale.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 646 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 4 iunie 2010, a analizat o excepție de neconstituționalitate cu o motivare identică, formulată chiar de autorul prezentei excepții. Prin decizia menționată, Curtea a statuat că „autorul excepției de neconstituționalitate ajunge la concluzia neconstituționalității textului art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 prin prisma faptului că acesta nu a transpus în mod exact o directivă, mai precis, arată că legiuitorul român a omis «să adauge o virgulă» în textul contestat. În lipsa acestei virgule, se arată că textul este neconstituțional”.

Curtea a observat că „nu are competența de a efectua un control de conformitate între o directivă și actul normativ național prin care aceasta este transpusă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010). Mai mult, o eventuală neconformitate a actului național cu cel european nu atrage, în mod implicit, și neconstituționalitatea actului național de transpunere. Astfel, nimic nu împiedică legiuitorul național să acorde sau să prevadă un grad mai mare de protecție în dreptul național față de reglementarea incidentă a Uniunii Europene”.

Curtea a mai reținut că întreaga critică a autorului excepției vizează o anumită interpretare pe care instanțele judecătorești o dau unui text de lege. Or, interpretarea și aplicarea legii nu sunt de competența Curții Constituționale, acest aspect fiind apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești.

De asemenea, Curtea a arătat că, „de fapt, autorul excepției, pentru a evita o anumită interpretare ce se dă de către instanțele judecătorești textului legal criticat, dorește introducerea unei virgule în cadrul acestuia, ceea ce echivalează cu o modificare legislativă. Or, Curtea Constituțională nu este competentă să modifice sau să completeze un text de lege”.

În fine, Curtea a reținut că „invocarea textelor constituționale este una formală, existând o diferență notabilă între conținutul acestora și motivarea criticii de neconstituționalitate”.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile și metodologia pentru eliberarea licenței și brevetului de turism

În temeiul art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 238/2001 privind condițiile de acordare a licenței și brevetului de turism, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 13 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.631/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, cu modificările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind criteriile și metodologia pentru eliberarea licenței și brevetului de turism, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin se completează cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului turismului nr. 170/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile și metodologia pentru eliberarea licențelor și brevetelor de turism, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 3 mai 2001, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Gheorghe Nastasia,
secretar general

București, 16 iulie 2010.
Nr. 1.866.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind criteriile și metodologia pentru eliberarea licenței și brevetului de turism

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentele norme metodologice, elaborate în conformitate cu prevederile art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 238 /2001 privind condițiile de acordare a licenței și brevetului de turism, cu modificările și completările ulterioare, se aplică operatorilor economici și persoanelor fizice care desfășoară, în condițiile legii, activități economice specifice agențiilor de turism în România.

(2) În sensul prezentelor norme metodologice, următorii termeni se definesc astfel:

a) *operatorul economic* — persoana fizică autorizată, întreprinderea individuală sau familială, societatea comercială ori altă persoană juridică constituită conform legii, care desfășoară activități economice specifice agențiilor de turism;

b) *agenția de turism* — unitatea specializată, persoană juridică, care organizează, oferă și vinde pachete de servicii turistice sau componente ale acestora, în baza licenței de turism emise de Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului;

c) *sediul secundar/reprezentanța agenției de turism* — punctul de lucru al operatorului economic titular al licenței de turism, în care se desfășoară activități specifice agenției de turism și care poate funcționa în aceeași localitate cu sediul agenției de turism sau într-o altă localitate.

CAPITOLUL II

Acordarea, suspendarea, retragerea și radierea licenței de turism

Art. 2. — (1) Licența de turism se eliberează de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism, denumită în continuare *D.G.C.A.T.*, la cererea operatorilor economici.

(2) Criteriile privind acordarea licenței de turism pentru agenția de turism de tip touroperatoare sau detailistă și a anexei licenței de turism pentru sediul secundar/reprezentanța acesteia sunt prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Macheta licenței de turism — pentru agenția de turism și macheta anexei licenței de turism — pentru sediul secundar/reprezentanța agenției de turism sunt prezentate în anexa nr. 2 și, respectiv, în anexa nr. 3, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

Art. 3. — În vederea obținerii/preschimbării licenței de turism, operatorul economic depune următoarele documente:

a) cerere de eliberare a licenței de turism;

b) certificat constatator emis de oficiul registrului comerțului în baza Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din care să rezulte activitățile autorizate a fi desfășurate la punctul de lucru și codul/codurile CAEN corespunzător/corespunzătoare, pentru agenția de turism respectivă, conform art. 15 din Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea

în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare;

c) copie de pe cel puțin unul dintre următoarele documente ce aparțin persoanei care asigură conducerea operativă a agenției de turism: certificat de absolvire a unui curs de formare managerială în domeniu, organizat de un furnizor de formare profesională autorizat, diplomă de licență/masterat/doctorat privind absolvirea de cursuri universitare/postuniversitare în domeniul turismului, brevet de turism specific funcției;

d) copie de pe contractul individual de muncă al persoanei care asigură conducerea operativă a agenției de turism, înregistrat conform prevederilor legale;

e) copia poliței de asigurare privind asigurarea turiștilor în cazul insolvenței sau falimentului agenției de turism.

Art. 4. — Procedura de autorizare a agențiilor de turism poate fi îndeplinită și prin intermediul punctului de contact unic electronic, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010, în termen de 60 de zile de la operaționalizarea punctului de contact unic electronic.

Art. 5. — (1) Documentația prevăzută la art. 3 se transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism.

(2) Cererea operatorului economic este procesată în cel mai scurt termen, dar nu mai mult de 30 de zile calendaristice de la data depunerii documentației complete. Termenul poate fi prelungit o singură dată, pentru o perioadă de maximum 15 zile calendaristice. Valabilitatea documentelor depuse inițial nu este afectată de prelungirea dispusă de minister.

(3) Prelungirea termenului de acordare a licenței, precum și durata acestei prelungiri trebuie motivate în mod corespunzător și notificate operatorului economic înainte de expirarea termenului inițial.

(4) Eliberarea licenței de turism se face, după verificarea la fața locului a îndeplinirii criteriilor de licențiere, prevăzute în anexa nr. 1, de către specialiști din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism, în prezența reprezentantului operatorului economic în cauză. Constatările rezultate în urma verificării se consemnează în nota de licențiere întocmită în 3 exemplare, dintre care un exemplar se predă reprezentantului legal al operatorului economic.

(5) La verificarea agențiilor de turism pot participa și reprezentanți ai asociațiilor profesionale de profil.

(6) Licența se consideră acordată în situația în care ministerul nu a răspuns în termenul prevăzut la alin. (2), cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de motive imperative de interes general, inclusiv un interes legitim al unei terțe părți.

(7) Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, prin Direcția generală control și autorizare pentru turism, va transmite operatorului economic o confirmare de primire a cererii, în termen de 5 zile calendaristice de la data primirii acesteia. Confirmarea de primire a cererii trebuie să precizeze următoarele:

a) termenul de procesare a cererii;

b) căile de atac disponibile;

c) după caz, mențiunea că, în lipsa unui răspuns în termenul specificat, licența se consideră acordată.

(8) În cazul unei cereri sau al unei documentații incomplete, operatorul economic este informat în cel mai scurt timp, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la primirea cererii, cu privire la necesitatea transmiterii de documente suplimentare, precum

și cu privire la consecințele asupra termenului de procesare a cererii, prevăzut la alin. (2).

(9) În cazul în care o cerere este respinsă pentru motive de natură procedurală, operatorul economic este informat în cel mai scurt termen, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la depunerea cererii.

(10) În situația în care solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru eliberarea licenței de turism, acestuia i se comunică în scris motivul în termenul prevăzut la alin. (2).

Art. 6. — În cazul în care este necesară verificarea legalității documentelor depuse de către operatorii economici străini aparținând statelor membre ale Uniunii Europene sau Spațiului Economic European, în vederea obținerii licenței de turism, Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului contactează autoritățile competente din statul membru de care aparține operatorul economic în cauză, prin intermediul Sistemului de Informare în cadrul Pieței Interne, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010.

Art. 7. — La schimbarea sediului agenției de turism sau a titularului licenței de turism, operatorul economic în cauză este obligat să solicite eliberarea unei noi licențe de turism, întocmind în acest sens următoarea documentație:

a) cerere;

b) certificat constatator emis de oficiul registrului comerțului în baza Legii nr. 26/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din care să rezulte activitățile autorizate a fi desfășurate la punctul de lucru și codul/codurile CAEN corespunzător/corespunzătoare, pentru agenția de turism respectivă, conform art. 15 din Legea nr. 359/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) licența de turism eliberată anterior, în original;

d) copia poliței de asigurare privind asigurarea turiștilor în cazul insolvenței sau falimentului agenției de turism.

Art. 8. — Pentru înscrierea sediului secundar/reprezentanței unei agenții de turism, operatorul economic depune următoarele documente:

a) cerere;

b) certificat constatator emis de oficiul registrului comerțului în baza Legii nr. 26/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din care să rezulte activitățile autorizate a fi desfășurate la punctul de lucru și codul/codurile CAEN corespunzător/corespunzătoare, pentru agenția de turism respectivă, conform art. 15 din Legea nr. 359/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) licența de turism, în copie, a agenției de turism pentru care se solicită înscrierea unui/unei sedii secundar/reprezentanțe;

d) copie de pe cel puțin unul dintre următoarele documente ce aparțin persoanei care asigură conducerea operativă a agenției de turism: certificat de absolvire a unui curs de formare managerială în domeniu, organizat de un furnizor de formare profesională autorizat, diplomă de licență/masterat/doctorat privind absolvirea de cursuri universitare/postuniversitare în domeniul turismului, brevet de turism;

e) copie de pe contractul individual de muncă al persoanei care asigură conducerea operativă a agenției de turism, înregistrat conform prevederilor legale;

f) copia poliței de asigurare privind asigurarea turiștilor în cazul insolvenței sau falimentului agenției de turism.

Art. 9. — Documentele necesare pentru radierea agenției de turism și, respectiv, a sediului secundar/reprezentanței acesteia sunt următoarele:

a) cerere;

b) licența de turism și, respectiv, anexa licenței de turism, în original.

Art. 10. — Termenul de eliberare a licenței de turism este de 30 de zile de la data înregistrării cererii operatorului economic.

Art. 11. — Suspendarea licenței de turism de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism se face în situațiile prevăzute la art. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 238/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Retragerea licenței de turism de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism se face în situațiile prevăzute la art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 238/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — În situația în care, la verificarea efectuată de reprezentanții Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism, se constată că agenția de turism nu mai funcționează la sediul înscris în licența de turism, aceasta se retrage din oficiu, după 15 zile de la notificarea prin scrisoare recomandată a operatorului economic, titular al licenței de turism în cauză.

CAPITOLUL III

Acordarea brevetului de turism

Art. 14. — Conducerea operativă a unei structuri de primire turistice sau a unei agenții de turism trebuie să fie asigurată de o persoană fizică care deține brevet de turism în domeniu ori certificat de absolvire a unui curs de formare managerială în domeniu, organizat de un furnizor de formare profesională autorizat, sau diplomă de licență/masterat privind absolvirea cursurilor universitare în domeniul turismului.

Art. 15. — (1) În funcție de nivelul și de pregătirea profesională, precum și de îndeplinirea criteriilor prevăzute la art. 16 alin. (2)—(6), se eliberează brevet de turism pentru următoarele funcții:

- a) manager în activitatea de turism;
- b) director de agenție de turism;
- c) director de hotel;
- d) director de restaurant;
- e) cabanier.

(2) Posesorul brevetului de turism poate ocupa și alte funcții decât cele înscrise pe acesta, astfel:

- a) managerul în activitatea de turism poate ocupa oricare dintre funcțiile prevăzute la alin. (1);
- b) directorul de hotel poate asigura fie funcția înscrisă în brevet, fie conducerea operativă a activităților unui alt tip de unitate de cazare.

(3) Macheta brevetului de turism este prezentată în anexa nr. 4, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

Art. 16. — (1) În vederea obținerii brevetului de turism persoana fizică trebuie să prezinte următoarele documente:

- a) cerere;
- b) curriculum vitae, cu precizarea expresă a pregătirii profesionale și a experienței profesionale, precum și cu următoarea declarație: „Declar pe propria răspundere că datele cuprinse în prezentul înscris sunt reale, iar în cazul în care se constată contrariul, să îmi fie anulat brevetul de turism.”;
- c) copie de pe actul de identitate;
- d) copii de pe actele care atestă pregătirea profesională;
- e) atestat de limbă străină de circulație internațională, cu excepția cabanierului;
- f) certificat de cazier judiciar.

(2) Brevetul de turism pentru manager în activitatea de turism se eliberează pentru:

- a) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate cu profil de turism, absolventul unui master sau doctorat în turism;

- b) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate sau al unui colegiu universitar, care a absolvit un curs de formare managerială în turism și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională.

(3) Brevetul de turism pentru director de agenție de turism se eliberează pentru:

- a) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate sau al unui colegiu universitar, care a absolvit un curs de formare managerială specific activităților agențiilor de turism și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională;

- b) absolvent al unui liceu, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității agențiilor de turism și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională.

(4) Brevetul de turism pentru director de hotel se eliberează pentru:

- a) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate sau al unui colegiu universitar, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității hoteliere și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională;

- b) absolvent al unui liceu, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității hoteliere și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională.

(5) Brevetul de turism pentru director de restaurant se eliberează pentru:

- a) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate sau al unui colegiu universitar, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității de restaurație și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională;

- b) absolvent al unui liceu, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității de restaurație și care deține atestat de limbă străină de circulație internațională.

(6) Brevetul de turism pentru cabanier se eliberează pentru:

- a) absolvent, cu examen de licență, al unei facultăți acreditate sau al unui colegiu universitar, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității de cabanier;

- b) absolvent al unui liceu, care a absolvit un curs de formare managerială specific activității de cabanier.

Art. 17. — (1) Documentația de brevet de turism se transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism.

(2) Cererea solicitantului este procesată în cel mai scurt termen, dar nu mai mult de 30 de zile calendaristice de la data depunerii documentației complete. Termenul poate fi prelungit o singură dată, pentru o perioadă de maximum 15 zile calendaristice. Valabilitatea documentelor depuse inițial nu este afectată de prelungirea dispusă de minister.

(3) Prolungirea termenului de emitere a brevetului, precum și durata acestei prelungiri trebuie motivate în mod corespunzător și notificate solicitantului înainte de expirarea termenului inițial.

(4) Brevetul de turism se consideră acordat în situația în care ministerul nu a răspuns în termenul prevăzut la alin. (2), cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de motive imperative de interes general, inclusiv un interes legitim al unei terțe părți.

(5) Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, prin Direcția generală control și autorizare pentru turism, va transmite solicitantului o confirmare de primire a cererii, în termen de 5 zile calendaristice de la data primirii acesteia. Confirmarea de primire a cererii trebuie să precizeze următoarele:

- a) termenul de procesare a cererii;
- b) căile de atac disponibile;
- c) după caz, mențiunea că, în lipsa unui răspuns în termenul specificat, brevetul de turism se consideră acordat.

(6) În cazul unei cereri sau al unei documentații incomplete, solicitantul este informat în cel mai scurt timp, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la primirea cererii, cu privire la necesitatea transmiterii de documente suplimentare, precum și cu privire la consecințele asupra termenului de procesare a cererii, prevăzut la alin. (2).

(7) În cazul în care o cerere este respinsă pentru motive de natură procedurală, solicitantul este informat în cel mai scurt termen, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la depunerea cererii.

(8) În situația în care solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru eliberarea brevetului de turism, acestuia i se comunică în scris motivul în termenul prevăzut la alin. (1).

(9) Brevetul de turism se eliberează pe o perioadă nelimitată.

Art. 18. — Retragerea brevetului de turism de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția generală control și autorizare pentru turism se face în situațiile prevăzute la art. 11 din Hotărârea Guvernului nr. 238/2001, cu modificările și completările ulterioare.

ANEXA Nr. 1
la normele metodologice

CRITERII

privind acordarea licenței de turism pentru agenția de turism de tip touroperatoare sau detailistă și a anexeii licenței de turism pentru sediul secundar/reprezentanța*) acesteia

Nr. crt.	Criterii privind acordarea licenței de turism pentru agenția de turism de tip touroperatoare sau detailistă și a anexeii licenței de turism pentru sediul secundar/reprezentanța*) acesteia	
1.	Înscrierea la oficiul registrului comerțului a punctului de lucru al agenției de turism, precum și a activității desfășurate specifice agenției de turism în cauză, încadrată în clasa CAEN corespunzătoare	
2.	Starea clădirii să fie bună și salubră	
3.	Amplasarea agenției de turism în clădire ¹⁾ : la demisol, parter, mezanin sau la etajul I, ușor accesibilă	
4.	Suprafața agenției de turism să fie de minimum:	16 m ² pentru agenția de turism touroperatoare
		10 m ² pentru agenția de turism detailistă
5.	Suprafața comercială să fie folosită în exclusivitate pentru activitatea de turism ²⁾	
6.	Grup sanitar propriu pentru personal sau acces facil	
7.	Persoana care asigură conducerea operativă a agenției de turism sau a sediului secundar/reprezentanței ³⁾ acesteia trebuie să dețină cel puțin unul dintre următoarele documente ⁴⁾ : certificat de absolvire a unui curs de formare managerială în domeniu, organizat de un furnizor de formare profesională autorizat, diplomă de licență/masterat/doctorat privind absolvirea de cursuri universitare/postuniversitare în domeniul turismului, brevet de turism specific funcției.	
8.	Asigurarea cu personal calificat ca agent de turism și cu ghizi posesori ai atestatului de ghid de turism	
9.	Polița de asigurare privind asigurarea turiștilor în cazul insolvenței sau falimentului agenției de turism	
10.	Utilizarea de autocare clasificate	
11.	Asigurarea serviciilor de cazare și alimentație publică numai în structuri de primire turistice clasificate	
12.	Firmă cu denumirea agenției de turism, iar în cazul amplasării acesteia în imobile cu spații de locuit/activități economice, aplicarea unui autocolant sau a unei plăcuțe la intrarea în imobil cu denumirea agenției de turism	
13.	Mobilier adecvat activității desfășurate	
14.	Mijloace de comunicație: fax, telefon, acces internet	
15.	Afișarea într-un loc vizibil pentru clienți a plachetei cu numărul de telefon, la dispoziția turiștilor, al Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului	

*) Doar operatorul economic care deține agenție de turism touroperatoare poate înființa sediul secundar/reprezentanța touroperatoare.

¹⁾ Pot fi acceptate și alte amplasamente, dacă sunt situate în clădiri cu destinație publică. Agenția de turism touroperatoare care nu are activitate de vânzare directă către turiști poate funcționa și la alte niveluri ale clădirii.

²⁾ Pot fi acceptate, în măsura în care spațiul permite, și alte activități, cum sunt: schimb valutar, xerox, vânzări de suveniruri, ilustrate, cărți de turism, ghiduri, hărți.

³⁾ În cazul sediului secundar/reprezentanței situate în aceeași localitate cu agenția de turism, este suficient ca persoana care asigură conducerea operativă a acestuia să fie:

— calificată ca agent de turism, prin curs de calificare organizat de instituții autorizate;

— absolventă a unei școli postliceale de turism;

— absolventă a unui liceu sau a unei clase cu profil de turism.

⁴⁾ În situația în care încetează contractul de muncă încheiat între operatorul economic și persoana care asigură conducerea operativă a agenției de turism sau a sediului secundar/reprezentanței agenției de turism, înlocuirea acestei persoane se va face în termen de 30 de zile.

ROMANIA

LICENȚĂ DE TURISM

TOURISM OPERATION LICENCE
LICENCE D'OPÉRATION DANS LE TOURISME

travel agency / agence de voyage

adresa / address / adresse

are condiții materiale și capacitate profesională de a desfășura activități turistice
specifice agențiilor de turism de tip:
has the proper material assets and professional competency to perform tourism activities specific to travel agency of the following type: /
possède les conditions matérielles et la capacité professionnelle de dérouler les activités touristique spécifiques aux agences voyages du type:

MINISTRU,
MINISTER, / MINISTRE,
Elena Gabriela UDREA

Nr. / No. / No.
București / Bucharest / Bucarest

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

ROMANIA

ANEXA LICENȚEI DE TURISM

ANNEX TO TOURISM OPERATION LICENCE
ANNEXE À LA LICENCE D'OPÉRATION DANS LE TOURISME

travel agency / agence de voyage

adresa / address / adrese

are condiții materiale și capacitate profesională de a desfășura activități turistice specifice agențiilor de turism de tip:
has the proper material assets and professional competency to perform tourism activities specific to travel agency of the following type: /
possède les conditions matérielles et la capacité professionnelle de dérouler les activités touristique spécifiques aux agences voyages du type:

adresa / address / adrese

MINISTRU,
MINISTER, / MINISTRE,
Elena Gabriela UDREA

Nr. / No. / No.
București / Bucharest / Bucarest

*) Anexa nr. 3 este reprodusă în facsimil.

ROMANIA

 **MINISTERUL DEZVOLTĂRII
REGIONALE ȘI TURISMULUI**
MINISTRY OF REGIONAL DEVELOPMENT AND TOURISM
MINISTÈRE DU DÉVELOPPEMENT RÉGIONAL ET DU TOURISME

BREVET DE TURISM

TOURISM BREVET / BREVET DE TOURISME

MINISTRU,
MINISTER, / MINISTRE,
Elena Gabriela UDREA

Nr. / No. / No.
București / Bucharest / Bucarest

*) Anexa nr. 4 este reprodusă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

